

Ondřej Hník – Můj Betlém

(Hník, O.: Můj Betlém. Ústí nad Orlicí: Pipex, 2012; 78 s. ISBN 978-80-904996-0-7)

Lucia Švecová, Filozofická fakulta PU, lucka.svecova@gmail.com

Ak sa nám dostávajú do rúk knihy rôzneho žánru, ide najmä o svety, ktorými „stvoriteľmi“ sú autori. Nielen kniha nám môže poskytovať útočisko, pred uponáhľanou dobou, konzumom, či niečím nežiaducim. Môže to byť čokoľvek, čo nám poskytne harmóniu, pokoj a povzbudenie.

Český autor Ondřej Hník, vyjadruje svoje subjektívne myšlienky a pocity na pobyt v prírode, keď tvrdí: „je to má vnitřní zahrada, můj Betlém...“ (Hník, 2012, s. 25). Práve pojem „Můj Betlém“ sa stáva názvom, celej básnickej zbierky, ktorá vyšla v roku 2012.

Autor, už v minulosti debutoval knihou: „Přijel jsem zasadit strom“, v ktorej sa taktiež venoval vzťahu človeka a prírody. Značný posun môžeme vidieť, v prehľbovaní tradičných hodnôt, ako je skromnosť, dobrosrdečnosť a ľudská prirodzenosť. Môžeme to podľa autora odhaliť v ľudoch a spôsobe ich života: „sady plné včel a pole bez plotů, na stolech pravý chléb a v lidech čistotu“ (Hník, 2012, s. 66). Nazeranie na svet je iba ďalším potvrdením tejto myšlienky, pretože „čas tady venku neexistuje tak, jak ho znají lidé z měst, jak ho znají tam, kde nejsou hory“ (Hník, 2012, s. 54). Hník, akoby chcel výpoveďami zdôrazniť jednoduchosť a prirodzenosť života v prírode, ktorá človeku dáva to, čo tak úpenlivo a zároveň neúspešne hľadá na preplnených miestach - a to tiché miesto pre seba.

Jednotlivé básne nenesú žiaden názov, sú krátke a čitateľovi sprístupnené jednoduchým jazykom, čo vytvára s obsahom, pocit harmónie. Básne obsahujú myšlienky a pocity, ktoré vznikajú v spätosti s miestami, ktoré „nepodľahli dnešnej technickej dobe“. Pretrváva tu v osamelosti, alebo prežíva tieto významné chvíle vo vzťahu s blízkou osobou.

Knihu dotvárajú ilustrácie Tamary Shmidt. Kresby sa snažia priblížiť autorovým myšlienkam, v podobe prepojenia s prírodou. Častým námetom ilustrácii je žena, v ktorej objavujeme podobu víly. Autor vidí jej prítomnosť v „snění“, stáva sa akousi metaforou prirodzenosti, ktorú sme odsunuli. Pevne verím, že po prečítaní tejto básnickej zbierky, nebude len autorovým prianím, ale aj našim, to, aby sme po nej opäť zatúžili.